No. 59.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 17 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt [wekelijks] driemaal per week. De prijs van het abonnement is, voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodberigten-aankondigingen, welker de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

AMERIKA.

— In de *Lexington Gazette*, in den staat van Kentucky (Noord-Amerika) uitgegeven, wordt berigt, dat onlangs een man, namens *Stoffelbaer*, op zijne reize naar Illinois daar doorgereisd was, welke zich reeds in zijn 109e jaar bevindt. Hij is in 1734 aan de Hudson-rivier geboren, en heeft 15 kinderen verwekt, waarvan het jongste thans 38 jaren oud is.

HONGARIJE.

BOBRONA, den 24. April. (*Pannonia.*) Dit volkrijke vlek is heden door eenen verwoestenden brand bezocht. Ruim 300 huizen, de roomsche kerk, de pastorij, de klokketorens, het stadhuis, de scholen en twee herbergen liggen in asch, en 2000 inwoners dwalen zonder huisvesting rond, daar hunne woningen geheel van hout gebouwd waren. Van de huizen is bijna geen spoor meer te ontdekken; slechts hier en daar steken bakovens uit de aschhoopen op.

DUITSCHLAND.

HANOVER, den 30. April. In het graafschap Hoya, aan den beneden Wezer, heeft eene daad van volkswraak plaats gehad, die schaars hare weergâ heeft. In het dorp Alsendorf woonde tot schrik dier geheele omstreek zekere familie *Haselbrack*, die sedert 20 jaren in de verdenking stond, van bijna alle diefstallen te hebben gepleegd, welke men in het regtsgebied Hoya te betreuren gehad had, zonder dat het der Justitie mogelijk geweest was, de schuld dezer lieden te bewijzen of hen onschadelijk te maken. Daarbij hadden zij de boeren zoodanig in bestendige vrees weten te houden, dat de bestolenen maar zelden den diefstal aangaven, veel minder durfden zeggen, dat zij de *Haselbracks* verdacht hielden, daar zij vreesden, dat deze hunne huizen, boven hun hoofd zouden in brand steken, tegen bij de strooijen daken aldaar zeer gemakkelijk is. In den nacht van den 22. op den 23. dezer breekt een der gebroeders *Haselbrack* bij zijnen ouden, aan eene zenuwkoorts doodziek liggenden schoonvader, in, en steelt. Den anderen dag vervolgt men zijn spoor en juist op het oogenblik dat de kerk te Alsendorf uitgaat, wordt daar bekend gemaakt, dat *Haselbrack* dien nacht weder een' inbraak gedaan heeft. Aanstonds laat de schout de woning omsingelen en de geheele massa van boeren leent daar bij de hand. Men vindt ook werkelijk de dieven, alsmede de gestolen voorwerpen, doch de broeders wisten ter verschillende kanten te ontsnappen. Nu begint eene jagt op de heide, en tweehonderd boeren, met knuppels gewapend vervolgen twee menschen.

Na verloop van een uur wordt een, doodmoede gevangen, en kort daarop ook de ander, in eene andere rigting. Bij deze gelegenheid, alsmede bij het transport, ontbrak het natuurlijk niet aan knuppelslagen. Nu stelde de schout den gevangene onder eene wacht van boeren, om naar den anderen gevangene te gaan zien. Naauwelijks echter heeft hij zich verwijderd, of een troep woedende boeren stormt het huis binnen, en geeft den gevangene, onder voorwendsel van hem tot bekentenis te willen dwingen, zulk een dragt slagen, dat hij onder dezelve den geest geeft. Zoo men zegt, heeft men wel geene volstrekt doodelijke wonden gevonden, doch het bedenste gedeelte van den rug moet zoo geteisterd zijn, dat men geene spier meer kon onderscheiden. Terwijl hij in Alsendorf voorvalt, sterft een half uur verder op de andere broeder, minder aan het groot aantal slagen, dan wel aan eene wonde aan het hoofd.

Aanstonds is in deze zaak door de Justitie van Hoija eene instructie begonnen, ten gevolge waarvan reeds een tiental der vermoedelijke daders gevangen zitten. Deze zijn meestal ter goeder faam staande, gedeeltelijk welvarende boeren.

Dat de beweeggrond voor deze zaak niet alleen wraak is, blijkt daaruit, dat dezelve in deze streek algemeen als eene daad van volksregtspleging beschouwd wordt, waarover de boer nog thans behoort te juichen. Is dit zoo, dan bewijst deze opvatting, dat het volk onze Crimineele Justitie voor zeer gebrekkig houdt en dezelve wantrouwt. Het begrijpt noch de vrijspraak noch de veroordeeling; het vertrouwt noch den ambtenaar, die het protokol schrijft, noch den ander, die mede tegenwoordig is, of ten minste zijnen naam mede teekent. Het gevoelt, dat het om gerust te zijn, eene openbare regtspleging noodig heeft.

FRANKRIJK.

— Zoo wel bij het leger als bij de zeemagt wordt de ontwapening voortgezet. Door den minister van oorlog is bevel gegeven dat tweehonderd vijf en zeventig man van elk reg. infanterie, vijftig man van ieder batt. tirailleurs, achtig man van ieder reg. kavalerie, honderd vijf en vijftig man van ieder reg. artillerie, en honderd en dertig man van ieder reg. der genie, onverwijld naar hunne haardsteden teruggezonden zullen worden.

— Uit Lijon schrijft men, dat men de verzekering verkregen heeft, dat er te Villeurbane, (in de omstreken van Lijon) een legerkamp opgerigt zal worden. Het huis, hetwelk door den hertog van *Nemours* bewoond zal worden, wordt reeds aangewezen. Men rekent op eene verzameling van ongeveer 35.000 man.

— Het was eene harde, bittere verklaring waarmede de ministeriele *Moniteur Parisien* voor eenige dagen in zijn *premier Paris* den geboortedag des konings begroette, toen hij weemoedig en ernstig uitriep: »Heden is de geboortedag des konings! Wij leven niet meer in de dagen, in welke het koningschap vereerd werd als de godsdienst, in welke de volken hem huldigden, die zich op aarde als den gezalfde des Hemels aan hen voorstelde. Het koningschap dezer dagen, is, even als alle maatschappelijke betrekkingen, genoodzaakt, om de zedelijke kracht en den invloed, waardoor het heerscht, in het zweet van deszelfs aangezigt te verdienen. Om op de liefde en achting des volks aanspraak te kunnen maken, is het thans niet meer genoeg, dat men op een' troon zit, neen! men moet zijn land werkelijk diensten bewezen, deszelfs rampen mede gedragen en men zijn eigen persoon dáár eene schuld betaald hebben, waar het welzijn des vaderlands dit vorderde. Dit is voortaan de taak, het koningschap bij ons opgelegd, eene moeijelijke, maar roemvolle voorwaarde, met veel smarts en bitterheids, maar ook met ware grootheid betaald." In deze woorden, waarschijnlijk uit de pen van *Guizot* gevloeid, ziet men zoo tamelijk, hoe het met den tegenwoordigen, inwendigen toestand van Frankrijk en de dijnastie *van Orleans* geschapen staat. Zonder twijfel heeft *Louis Philippe*, die Frankrijk met eene vaste hand uit den storm eener nieuwe revolutie in de haven der orde en rust terug bragt, die zoo vaak zijn leven en dat zijner zonen aan vijandelijke kogels en de dolken der koningsmoorders blootstelde, die door zijne vastheid van karakter en voorzigtigheid eene taak volvoerd heeft, welke men tot nu toe voor onuitvoerbaar hield, en waartoe *Napoleon* tien jaren krijgs met geheel Europa, duizende menschenlevens en millioenen schats noodig had, alle aanspraak op de dankbaarheid van zijn vaderland; maar belijden wij het openlijk; de liefde tot den troon, de trouw jegens dezelve zijn in Frankrijk voor altijd uitgestorven, en alleen de gewoonte, de vrees voor het verlies van zijn eigendom en voor eene mogelijk ergere toekomst zijn het, die in Frankrijk de bestaande orde der dingen en daarmede het huis *Orleans* behouden. Eerst volgende geslachten, eerst de late nakomelingschap zal erkennen, wie de vredevorst is geweest, hoe groot en moeijelijk zijne taak, en hoe veel grooter nog zijne standvastigheid en volharding was.

— Te Limoges is eene zonderlinge weddingschap aangegaan. De advokaat M. biedt 10,000 franken aan ieder eigenaar of fokker van renpaarden, wiens paard, op een afstand van 40 kilomètres en langs eenen bepaalden weg, zijn varken zal inhalen. Zoo de weddingschap wordt aangenomen, zal de wedren tusschen paard en varken den 21 dezer plaats hebben.

NEDERLANDEN.

— Uit Made schrijft men van den 10. Mei:

In den morgen van heden, omstreeks acht ure, is in den put, nabij de woning van den bouwman *van Dongen*, het lijk gevonden van deszelfs dienstmeid *Maria Oomen*, oud 57 jaren, voorover liggende, de beenen naar beneden, en het hoofd steunende aan de overzijde tegen de wanden van den put, het ligchaam onder water, doch de haren zich even er boven vertoonende. Een bloedig spoor leidde van af den put naar de schuur der woning, en zijn in dezelve ontdekt twee bebloedde messen, eene bebloede vrouwen-muts en een bebloedden stok. Aan het lijk zijn bij de schouwing aanzienlijke kneuzingen voor op het hoofd en het aangezigt waargenomen, vermoedelijk door den bebloedden stok veroorzaakt, en een achttal steken en wonden, mede voor op het hoofd en welke de blijken dragen van met de bebloedde messen te zijn toegebragt. Tot omstreeks zeven of half acht ure is de overledene door haren meester of de buren gezien geworden, doch is het tot dusverre niet mogelijk geweest te vernemen, op wat wijze zij het leven heeft verloren. Vrij algemeen is men van gevoelen, dat ten deze zelfmoord zou zijn gepleegd en verwacht men met belangstelling den loop van het onderzoek, door de justitie thans op de plaats van het voorval gedaan wordende.

DEVENTER, den 12. Mei. Men verneemt, dat onze gewezen stadgenoot, de verdienstelijke schilder *L. Meyer*, zich thans aan den Helder bevindt, zijnde zijn Ed. door Z. M. *Louis Philippe* belast met het vervaardigen eener schilderij, voorstellende de landing der Engelschen en Russen in 1799 aan den Helder, voor welk stuk den kunstenaar 20,000 francs is toegezegd.

— Tot Kommandant van Z. M. stoomschip Marapé is benoemd de kapt. luit. ter zee *Baars*; tot Kommandant van Z. M. stoomschip Etna, de luit. ter zee 1. kl. *van Manen*; tot Kommandant van Z. M. transportschip de Merwede, de luit. ter zee 1. kl. *van Marum*; tot Kommandant van Z. M. wachtschip Hippomenes, leggende te Amsterdam, de luit. ter zee 1. kl. *Steffens*.

— Van de Helder schrijft men van den 8 Mei: »Heden is de heer *J. H. Betting*, met het schip Wilhelmina, kapt. *Klint*, naar Suriname vertrokken, ten einde de eerste hand te leggen aan de proefneming eener kolonisatie, zoo als dit is vastgesteld bij Zr. Ms. besluit van 23. Jan. ll. Zoodra de heer *Betting* eene geschikte plaats heeft uitgekozen en de boomen opgeruimd zijn, zullen voor eerst 50 huisgezinnen volgen, en daarna nog 150 huisgezinnen, met de beide andere ontwerpers, zijnde de heeren *A. van den Brandhof* en *D. Copyn*."

— Er hebben jl. Zondag namiddag eenige ongeregeldheden plaats gehad onder de bedelaars-kolonisten, gevestigd in het tweede gesticht van de Koloniën der Maatschappij van Weldadigheid te Veenhuizen, bij welke gelegenheid twee der Veldwachters, de een vrij ernstig en de andere ligter, door messteken zijn verwond. De volgenden dag zijn negen bedelaars-kolonisten op Regterlijk bevel naar Assen getransporteerd, en is tegen hen eene instructie aangevangen. Sedert is de rust in de Koloniën niet meer gestoord.

INGEZONDEN STUKKEN.

Wel, wel, mijnheer de Burgemeester, gij moogt gelijk en ik ongelijk hebben, of het tegenovergestelde moge waarheid of logen wezen, dit ter zijde gesteld: maar het geen u daar van *natis* ontvalt, komt mij geheel ongepast en onbetamelijk voor. Zie Edel Achtbaar heer, wanneer het janhagel, het zoogenaamde graauw, of de vischwijven, mij iets dergelijks voor de schenen wierpen, dan zoude ik hunne onbeschoftheid, met stilzwijgende verachting, beantwoorden; in het wezen der zaak weten zij niet beter en uit een vat azijn kan bezwaarlijk honig vloeijen; maar wanneer gij, mijnheer de Burgemeester, mij in het huis der gemeente, op een zoo onsmakelijk ontliaal vergast, dan gaat mijne gevoeligheid tot verontwaardiging over. Gij zijt te wel met de geschiedenis bekend om onkundig te zijn, dat na SCIPIO geen Carthago, en na ADRIANUS geen Judea bestond. Wanneer nu iemand tot eene *natis* behoort, dan moet zijn *volk*, zijn *land* en deszelfs regerings-vorm, in het gebied der wezenlijkheid, en niet in dat der booze hersenschimmen, bestaan: bij verstek van land, volk en regerings-vorm, kan niemand, in goeden verstande, tot eene *natie* behooren. Is het u EdelAchtbare's bedoeling ook, mij eene epithete toe te duwen, met betrekking tot mijne kerk of godsdienst; zulks zou zeer onedel en kwalijk geplaatst zijn. Dat gij hier tegen mij over staat, in het volle bezef van uwen hoogen rang, uwe titels en waardigheden, dit doet u eer aan; maar noch het een noch het ander, mag u aansporen mij te beleedigen of te verguizen. De grondwet kent aan alle erkende godsdiensten gelijke bescherming, en aan hare belijders dezelfde voorregten toe; het is uw pligt mij, in het volle genot van het burgerlijk verdrag te handhaven en tegen het schennen mijner regten te beveiligen; wanneer gij mij nu tot eene *natie*, tot eene *kaste* of *iliotismus* verdringt, dan *verkracht* gij mijne regten, gij tracht mij uit het burgerlijk verdrag te sluiten, en handelt dus tegen geest, letter en strekking eener staatsregeling, welke gij stipte gehoorzaamheid en onkreukbare trouw verschuldigd zijt. Ik zal niet onbescheiden zijn door u te verklaren, hoedanig gij, door uwe wijze van handelen, van den hoogen, het allerschadelijkste voorbeeld van volksverdeeldheid, en wederspannigheid aan de instellingen van den lande, geeft; in Nederland wordt u uit dien hoofde het burgemeesterschap niet ontnomen; maar als Chineesch Mandarin, zou de willekeur, en toepassing van eigene grondbeginselen, buiten het verband der wetgeving, u alsenbitter kunnen te staan komen. In allen gevalle, mijnheer de burgemeester, hebt gij een gepatenteerd en lastdragend ingezeten voor u. Op dien rang kunt gij zoo geheel en al niet bogen, dewijl noch uw aanzienlijk geldvermogen, noch uw hoogbezoldigd ambt, aan patent of schatting onderhevig zijn. Verre zij het van mij afgeworpen, wegens het vervullen mijner burgerlijke verpligtingen, een bespottelijk bazuingeschal aan te heffen; maar het is en blijft eene stellige waarheid, dat ik en mijns gelijken het hout moeten aandragen, waaraan gij mijnheer, uwe ambtsbroeders, uwe en hunne geprotegeerden, en de geprotegeerden hunner geprotegeerden, in het kort die geheele *natie* van gunst- en ambtsbejagers, zich warmen en verkwikken; en dewijl aan dit hout, vaak zweet en tranen kleven, moogt gij uwe geadministreerden, ten minste heusch en bescheiden bejegenen, en van uwe scheld- of bijnamen verschoond laten. Voor mijne zonen, mijnheer de Burgemeester, al waren zij de GROTIUSSEN en DE WITTEN hunner eeuw, zullen nimmer burgemeesters- en regters-ambten openstaan, wanneer zij ter naauwernood de kinderschoenen ontwassen zijn. Voor mij zal de gelegenheid zich wel nimmer voordoen, vrienden, magen en kennissen aan lucrative ambten en bedieningen te helpen. Ik benijde u, de hemel beware mij, uw stand en zijde voordeelen niet, maar ik wil u slechts herinneren, hoe zulig de bezitters zijn. Naar de bejegening te oordeelen, welke ik het ongeluk heb van UEd. A. te wedervaren, bevoorrecht zoovele kundigen en welgezinden in den lande, niet ten

onregte terug, voor het toenemen der burgemeesterlijke magt, en het zwellen van het stadhuis-gezag, buiten de oevers zijner bevoegdheid. Daar zijn burgemeesters, de goede niet te na gekomen, die, naar het voormalige, stedelijke keizerschap dingen, om later het hoogste gezag te trotseren; de langdurige ongehoorzaamheid aan de koninklijke besluiten, wegens het verminderen der lomberd-rente, en het openbaar maken der stedelijke begrootingen en verantwoordingen, leveren onder andere van deze inzigten een voldingend bewijs. De edele Graaf VAN RECHTEREN, vermeent « dat de vroeger bestaande, volkomene eigen « magt van de provinciale en plaatselijke besturen, niet « wederom behoort hersteld te worden;" ook de heer VAN BUREN te Rotterdam, schetst in zijne rede, over het wijkreglement dezer stad, de terugkeer der stadhuis-regering met levendige tinten, en waarschuwt, met echte vaderlandsliefde, tegen de verderfelijke en overheerschende gevolgen derzelve; daarbij den mede tot de zoogenaamde *natie* behoorende, JONAS DAVID MEYER aanhalende, waar hij zegt « Dans les Pays-Bas, et surtout dans la province de la « Hollande, il n'etait ville si petite, dont les Magistrats « ne s'arrogeassent impunément le droit, d'expulser ou de « faire emprisonner, *selon leur bon plaisir*, et par voie de « police, les habitans ou les étrangers, qui se trouvaient « dans leur enceinte, etc." Was het overigens overeenkomstig het goede regt, het gezond verstand of de welvoegelijkheid, den wijkmeesteren *uwer* gemeente, alle uitgekipt van lieden uit den beschaafden stand, het opzigt over het gesloten houden der winkels op zon- en feestdagen, het sluiten en openen der vleeschhallen op de bepaalde uren, het losloopen der honden in de hondsdagen, het werpen van vuilnis in de stadsgrachten, het ordelijk gebruik der rijtuigen van straten en wegen, en dergelijke, te willen opdringen; en op welke gronden? dewijl zij verpligt zijn, voor het naleven en maintineren der stedelijke keuren en ordonnancien, te waken! te regt hebben de meeste dezer edeldenkende burgers, hunne posten nedergelegd en de volk- en kooprijke stad bevindt zich helaas! zonder opzigt en veiligheids-wacht. *Natie*, mijnheer, *natie*, ik behoor tot geene *natie*, in de beteekenis door U. Ed. A. aan dat woord gehecht; en ofschoon ik er prijs op stel *Jood* te zijn en *Jood* te blijven — het is in allen gevalle loffelijker, het Joodsche geloof te *belyden*, dan het *Christelyke* voor te huichelen — ben ik Nederlander, of liever Hollander, met lijf en ziel, en zeker met meer welmeenendheid en minder eigenbaat, dan vele anderen welke zich op dien titel beroemen. De echte liefde tot zijn land bestaat, althans bij den beschaafden mensch, in de liefde en de warme voorstanding der nationale instellingen; een magistraats-persoon die deze instellingen, slechts in naam of schijn, is toegedaan, en die in stede dezelve tot den voortdurenden maatstaf zijner ambts-handelingen te nemen, de inspraak zijner driften en booze neigingen opvolgt, is meer egoist dan vaderlander, hij moge al dan niet, als beweegbaar lid der dubbele kamer hebben gefigureerd, of met grootkruisen omhangen zijn. Men beweert overigens, Edel Achtbaar heer, dat gij meer arbeidt dan uwe vermogens toelaten; gij wilt alleen, even als een Atlas, den geheelen, administrativen kloot der stedelijke gemeente torschen; maar het gaat niet altijd; men wordt iederen dag, een dag ouder. Gij vervalt niet zelden in gemelijkheid, gij wordt kregel, vat dikwerf den loop en den aard der dingen niet naar behooren; gij geraakt in dwaalbegrippen, in verkeerde beschouwingen; en hebben zij eenmaal wortel bij u geschoten, dan zijt gij gewoon, met eene buitengewone radheid van taal en spraakvermogen, voort te draven; niemand kan, voor den Burgemeester en zijn goed geluk, te rede komen; hebt gij nu en dan iemand voor, die gevat is en vast in de schoenen staat, daarbij bloed in de aderen heeft, dan, ja dan ligt, in eene seconde, het geheele kaartenhuis uwer chimères in duigen; anders, Ed. A. heer, *neemt* gij uw gelijk, ofschoon geen mensch ter wereld het u zou *geven*. Daar zijn er legio welke, ofschoon niet tot de *natie* behoorende, ten hoogste ontevreden over UEd. A. zijn, zonder der kat de bel te willen aanbinden. Ik mag de menschen, en voornamelijk de overheids-personen niet, welke vrijzinnigheid, wet-gehechtheid en burgerlijke verdraagzaamheid op de lippen — en het fanatismus, de dwingelandij en de onverdraagzaamheid in het hart dragen; die voorstanders van goede zeden *schynen*, doch de kat in het donker nijpen; te voet ter kerke gaan, en de kuisch- en eerbaarheid, in den bouwlustigen PERICLES of in den wuften ALCIBIADES, beoefenen. Ieder regtgeaard Nederlander denkt met siddering, aan het tijdvak der Fransche overweldiging terug, toen burgemeester *aan* en Burgemeester *af*, het werk van een enkel oogenblik was; maar de les door den *grooten* dwingeland gegeven, behoorde, ieder die het betreft, nog versch in het geheugen te liggen; hoogmoed komt voor den val, en de loop der wereldsche dingen is wispelturig; ook bestaat er een Wezen hetwelk boven vorsten en overheden troont; *er bestaat een God! er bestaat eene vergeldende regtvaardigheid!* Ziedaar mijnheer de Burgemeester, antwoord op uwe natie; voor het overige, aanbevolen.

X. D.

MENGELINGEN.

Tooneelen uit Hindostan.

1.

De vijfde man bij het spel.

Wij hadden den geheelen avond Whist gespeeld. MAXEY, die altijd gelukkig is, had vijf malen achter elkander gewonnen, en dit geluk had zijn gelaat zulk eene uitdrukking van tevredenheid medegedeeld, dat wij anderen, die verloren hadden, alles behalve gesticht waren. Plotseling zien wij hem verbleeken; hij draalde met spelen, en dit verwonderde ons des te meer, daar niemand vlugger en beter speelde dan hij, zoo naauwkeurig kende hij het spel.

« Speel dan toch voort, MAXEY, waar zijn uwe gedachten?" zeide CHURCHIL, een der ongeduldigste officieren, die ooit de uniform der lijfgarde droegen.

« Stil!" zeide MAXEY, op een toon, die ons deed schrikken, terwijl hij doodsbleek werd.

« Scheelt u iets?" vroeg een ander, terwijl hij de beweging maakte van op te staan, denkende dat onze vriend niet wel geworden was.

« Om Gods wil, blijft zitten! verroert u niet!" zeide MAXEY op een toon, die schrik en smart te gelijk uitdrukte, terwijl hij tevens de kaarten liet vallen. — « Zoo mijn leven u lief is, verroert u dan niet!"

« Wat of hij nu weder in den kop heeft? Heeft hij zijn verstand verloren?" zeide CHURCHIL, zich tot mij wendende.

« Sta niet op! verroert u niet! zeide MAXEY op nieuw met eene zachte stem en op een' toon, dien ik nooit vergeten zal. « Als gij eene beweging maakt, ben ik een man des doods."

Wij zagen elkander verbaasd aan en hij ging voort.

« Beweegt u niet, mogelijk loopt het goed af. Ik voel eene Capra Capella aan mijne beenen!"

In den eersten schrik wilden wij opvliegen; een verschrikkelijke blik van het slagtoffer bewoog ons, om onbeweeglijk te blijven zitten, hoewel wij wisten, dat diegene, om wien de slang zich winden zou, een man des doods was, zoo doodelijk is haar steek.

De ongelukkige MAXEY, die even als de meeste bewoners van Indie eene korte broek en zijden kousen droeg, kon elke beweging der slang voelen. Zijn gelaat was loodkleurig van schrik, zijne stem kwam hol uit de borst, zonder dat zijn mond zich bewoog, en zelfs zijn blik was onbeweeglijk, zoo zeer vreesde hij, om het dier door de minste beweging te verschrikken. Wij van onzen kant ondervonden in dit vreesselijk oogenblik bijna even zoo grooten doodsangst als hij.

« Zij windt zich om mijnen voet," mompelde MAXEY, « ik voel haar koud... koud als ijs... aan mijne beenen... zij drukt mij... om Gods wil, laat melk halen;... ik durf niet spreken... laat melk naast mij zetten... laat een weinig op de grond storten!"

CHURCHIL gaf aanstonds hiertoe order en een bediende ging voorzigtig heen, om ze te halen.

« Maak geen gedruisch, NORTHCOTE... gij hebt uw hoofd bewogen,.. ik bezweer u bij al wat heilig is, doe het niet weer... mijn noodlot zal spoedig beslist zijn... ik heb in Europa eene vrouw en twee kinderen achter gelaten; zeg haar, dat mijne laatste gedachten bij haar waren... de slang is aan de knie... dat ik haar alles laat wat ik bezit... ik geloof bijna, dat ik kan voelen, hoe zij adem haalt... groote God, zóó te sterven!"

Op dit oogenblik bragt men de melk en stortte iets op den grond; de pot werd zachtkens nedergezet en de bediende maakte dat hij weg kwam.

MAXEY hervatte:

« Neen, neen, dat doet geene werking, zij wikkelt zich vaster om mijn been... de bovenste ring wordt losser... ik durf niet bukken, om eens te zien... maar ik geloof zeker, dat zij den kop terug trekt, om beter te kunnen steken... mijn laatste uur is gekomen...!" — Hij zweeg een oogenblik, en ging toen voort: « Ik sterf zonder vrees voor den dood... doch deze doodsangst gaat alles te boven... ha, een andere ring laat los... zij verlaat mij... mogelijk gaat zij naar een' ander."

Het liep ons bij deze woorden koud over den rug.

« Om Gods wil, maakt geen gedruisch... of ik ben verloren... Zij is nog altijd bij mij... zij is nog altijd bij mij... zal zij mij steken? Beweeg u niet! CHURCHIL, zij gaat naar uwen kant... maar deze onzekerheid duurt te lang... nog een druk, en het is gedaan... maar, neen... zij verlaat mij geheel."

Nu waagde de ongelukkige MAXEY het naar zijne voeten te zien. De slang verliet hem en kroop naar de melk. Onze arme vriend werd meer dood dan levend te bed gebragt. Hij genas, bleef echter eenigzins verward en overleed na eenigen tijd aan de gevolgen van dezen schrik.

Vonken ter verwarming van geest en hart.

Een Vorst, die alleen gestreng is, heeft voor zijne Onderdanen niet die liefde, welke hij aan hun verschuldigd is.

Wij weten zeerwel over de pligten der Koninklijke waardigheid te spreken; zouden wij wel weten hoe men er mede moest omgaan, wanneer wij er mede bekleed waren?

Die in zijnen ouderdom op den troon geplaatst wordt, is nergens meer goed toe, dan om vertooning te maken.

Dikwijls is men onregtvaardig omtrent de Grooten, vooral, wanneer men zelf niet groot is.

Het is niet de uitgestrektheid van een rijk, hetwelk de verdiensten van eenen heerscher uitmaakt.

Zoodra men ernstig bezig is, heeft men geen verlangen om zich te bedroeven of te vervelen.

Het is onbegrijpelijk hoe vele droevige uren in onzen levensloop voorkomen, waartegen de arbeid ons zoude beveiligd hebben.

Niets is er waarvan men het gemis meer ter harte moet nemen, dan van den tijd, welke men met wachten naar iemand verliest. De tijd is helaas! een ter plondering overgegeven goed, waarvan ieder ons een gedeelte ontvreemt.

Dat men vrouwen verwijt, dat zij snapsters en kwaadsprooksters zijn, komt hiervan, dat zij doorgaande niet met bezigheden bezet zijn.

Niet in het midden der rijkdommen noch ook niet in het rumoer moet men het geluk zoeken; maar in het gezelschap van eenige goede boeken en van eenige vrienden.

De dichters zijn gewoonlijk omtrent hunne geschriften niet bescheidener dan omtrent hunne verdiensten.

De Liefdadigheid vernedert den ontvanger nimmer en weet zich naar de omstandigheden en den rang der ongelukkigen te schikken. — Met trotschheid te geven is nog erger dan niet te geven.

Rigt uwe mildadigheid derwijze in, dat gij zelf gevoeliger blijkt getroffen te zijn, dan hij is, die ze ontvangt.

Een Vorst, die alleen goedaardig is, is juist hetgeen een ieder zijn moet en, niets meer.

ALLERLEI.

Hoe oneindig de waarde van het ijzer door bearbeiding en veredeling der ruwe stof toeneemt, kan uit het volgende blijken. Twee lood ruw ijzer hebben op zich zelf eigenlijk nog geen geldswaarde: maar laat ons die op een cent stellen. Tot staal verwerkt, gelijk men dat b. v. voor fijne springveren noodig heeft, kosten twee lood ongeveer twintig cent. Verder bearbeid, geeft dit ons staal meer dan tweeduizend voet fijnen draad en kost dan reeds meer dan honderdvijftig guldens. Wordt deze draad tot horologieveren verwerkt, dan zijn daar omtrent 7650 zulke veren van te maken, waarvan ieder ongeveer een gulden waardig is; — zoodat derhalve de prijs van een cent door bearbeiding der twee lood ijzer tot bij de achtduizend gulden is geklommen.

Een man, die den ouderdom van vijfenzestig jaren bereikt heeft en van zijn vijfde jaar af dagelijks slechts eene matige hoeveelheid vleesch, gesteld van een schaap gebruikte, heeft eene kudde van, althans driehonderd en vijftig stuks schapen verslonden. Nemen wij nu aan, dat hij tot zijn middagmaaltijd groente, aardappelen, brood en slechts eene halve flesch wijn of bier gebruikte, dan volgt, dat binnen dertig jaren meer dan dertig ton, elke van 2000 pond gewigt, door zijn mond en maag zijn gegaan.

Nieuw uitgekomen Boeken.

Van den levene ons Heeren. Een rijmwerk uit de middeleeuwen; naar een handschrift der XV eeuw uitgegeven door P. J. Vermeulen f 3.00
A. L. Lesturgeon, Jezus geboorte; Kersgedicht. Uitgegeven ten voordeele van den schipper Jan Wickers de Ruijter te Blokzijl « 3.00
J. de Liefde, over godsdienstige liederen « 1.60
Mr. Trolope de erfgenaam van Thorpe Combe 2 deelen « 7.20
Spindler, Don Rodrigo Diaz, bijgenaamd de Cid « 2.60
De Martelaar der vrijheid, of gedenkschrift van eenen republikein « 2.60
A. J. van Loon, schetsen uit het menschelijk leven « 3.00
G. P. R. James, De Jakobijnen der 14e eeuw, of de jonkvrouw en de pagie 2 deelen « 7.20
C. Bernhard, Noordsche tafereelen; 2 deelen « 6.00
C. Schmid, Klaverblad van verhalen; naar het hoogd. « 1.80
Antje, of de gevolgen van Onverschilligheid en onkunde in de godsdienst. Een volksleesboek « 0.90
F. van der Breggen, Corns. De Inwijdingsrede van Herman Boerhave, ter aanprijzing van de beoefening der Hippocratische leere « 0.70
Bloemen van verschillende gronden, of woorden van bemoediging en troost in verschillende levensomstandigheden « 2.00
F. S. Ammann, opent de oogen, gij kloosterverdedigers, of blikken in den afgrond der kloosterlijke bedorvenheid. Gedenkschriften uit zijne kloosterlijke loopbaan « 0.60
Mlle Ulline de Frémadeure, Etienne en Helenton, of waarheid en logen. Naar het fransch « 1.50
P. Burggraaff, Beknopt overzigt van de merkwaardigste gebeurtenissen uit de algemeene geschiedenis. Een leesboek voor jongelieden, 1e stukje « 0.50
D. Willemier, Epitome Historiae Roman. Litt., in usum scholasticae Juventutis « 0.50
P. J Laan. De hope van den waren christen op de verrijzenis zijns ligchaams in den jongsten dag, zoo als de Apostel Paulus dezelve voorstelt « 2.40
J. F. van Oordt. Het kruis van Christus, achttal leerredenen « 2.50
J. J. Schuyl. Leerrede over Joh. 10 vs. 5, 12 en 16. Ik ben de goede herder « 0.10
J. J. Knap. Het sterven van Jezus « 0.40
J. J. Knap. Afscheids predikatie, gehouden te Aarlanderveen, den 5. Februarij 1843. « 0.25
J. J. Knap. Intree predikatie, gehouden te Doornspijk, den 12 Februarij 1843 « 0.25
C. H. van Herwerden. Goede vrijdags viering, eene lectuur voor den Heiligen dag « 0.3[illegible]
J. van der Linden. Kerkelijke toespraak, bij gelegenheid van het afsterven van den WelEerw. Heer A. Lofvers, *naar aanleiding* van 1 Cor. 3 vs. 21b, 22 en 23 « 0.3[illegible]
J. van der Linden. Een woord aan de kern der Hervormde gemeente in Nederland « 0.4[illegible]
De vijftig dagen, of de grondlegging der christelijke kerk. Een feestgeschenk tusschen Paschen en Pinksteren « 1.3[illegible]

CORRESPONDENTIE.

Het dichtstukje: De Vlissingsche Schutterij met de lantaarn van Diogenes naar een Kapitein zoekende, kan niet geplaatst worden.

— X. beklaagt zich in een ingezonden stuk over het betalen van het poortgeld alhier, hetwelk grootendeels op den burger en minderen stand drukt. Zondag ll. was X getuige, hoe een ambtenaar met 5 dames, zonder betalen, de poort binnen kwam, alleen op het zeggen van: ik ben S.; terwijl X. voor zich en zijne vrouw 10 cent betalen moest enz.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 16. Mei. Sedert den 13. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Santo Luiges, L. Elia, Gallipoli, olie; Aleida, B. H. Sturman, Marseille, stukgoed; Einigtheden, C. Thus, Gothenburg, hout; Friedrich Frantz, H. Andreis, Koningsbergen, rogge; Hoppet, P. Forslund, laatst van Vlissingen, hout; Josephine, B. Sandsterg, Montevideo, huiden.

Voor Gend bestemd:

Ignacito, P. Siches, Mathanzas, suiker.

Voor Brussel bestemd:

Celeritas, H. C. Jongebloed, Bordeaux, wijn.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

The Jane, J. Whitehall, New-Castle; Carl Wilhelm, H. Sam; Elisabeth, J. Tray; Anna, H. Aukersen; de vrouw Jantine, Mulder; Leopold I, J. Zoetelief, alle Avontuur; Leadbitter, Pickerij, Sunkerland; Clytha, W. Lee, Liverpool, alle ballast; Jeannette Marie, L. Renske, Havannah, stukgoed, de vereeniging, C. Carls; de vrouw Imbke, J. Huismann, beide Bremen, suiker.

Van Vlissingen gezeild:

Tenderden, H. Ayton, Sunderland, ballast.

BATH, den 7 Mei. Gedurende de maand April 1843, zijn aan het kantoor van In- en Uitklaring, Expeditie en Betaling alhier, de navolgende Schepen Ingeklaard:

73 met hard- zink- en straatsteen, 2 met potaarde, 49 met stukgoederen, 116 ledig, 47 met steenkolen, 5 met boekweit, 12 met kalk, 8 met houtwerk, 1 met aardappelen, 5 met meubelen; 1 met aardewerk, 2 met planten, 2 hennepstroo, en met bier; waarvan 244 onder Nederlandsche en 78 onder Belgische vlag; alsmede 30 stoombooten, 124 ledige visch- en mosselschepen; te zamen 476 schepen.

Uitgeklaard, 52 met haardasch, 36 met stukgoed, 76 ledig, 55 met gerst, 29 met haver, 23 met haring en bokking, met kaas, 5 met meekrap, 3 met boonen, 1 met aardappelen, 12 met hoepen en biezen, 5 met zaad, 2 met hooi, 1 met vijgen, 3 met raapkoeken, 2 met traan, waarvan 262 onder Nederlandsche en 105 onder Belgische vlag; alsmede 28 Stoombooten, 118 ledige visch- en mosselschepen te zamen 441 schepen.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.